

Τά αγαθά κόποις κτώνται

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

Αλλαγή τονικότητας αυτήν την εβδομάδα. Νότες ευεξίας. Νά ξεφύγουμε από τό κλίμα τής μαύρης μαυρίλας. Πού καλλιεργείται από τις τηλεοράσεις μας. Ειδησή τους είναι ό,τι είναι πιά δυσάρεστο καί ψυχοπλακωτικό. Ύστερα οί άπεργίες. Τών κλειδοκρατόρων του φωτός μας. Τών τραπεζιτών τής Ελλάδος. Όσων δέν τούς πονάει τό χαμένο μεροκάματο. Τέλος ό πολιτικός λόγος. Τόν έχορτάσαμε αυτές τις εβδομάδες. Καί τί δέν ειπώθηκε! Μέχρι πού ό κ. Γιώργος Α. Παπανδρέου περηφανεύτηκε γιά τό embargo του πατέρα του κατά τής FYROM. Ή πραγματικότητα: «Ποτέ στή νεώτερη ιστορία τής ή πατρίδα μας δέν βρέθηκε σέ διεθνές επίπεδο τόσο απομονωμένη καί άνώφελα άντιπαθής όσο αυτές τις ήμέρες». Γιά τό embargo. Ύπογράφουν. Νίκος Άλιβιζάτος, Θανάσης Βαλτινός, Φαίδων Βεγλερής, Λεωνίδας Κύρκος, Θανάσης Παπανδρόπουλος κ.ά. (έφημερίδες 2-3-1993).

Μετά μερικούς μήνες. Ταπεινώση. Τότε πού ό Άνδρέας Παπανδρέου αναγκάστηκε από τούς Άμερικανούς νά άρει τό embargo. Έσχολίασε ό Θεόδωρος Πάγκαλος (Έλευθεροτυπία, 12-11-1995): «... Αύτή ή έθνική κατασχύνη περιγράφηκε στή Βουλή από τόν πρωθυπουργό ως μεγάλη διπλωματική επιτυχία... Καί ή χώρα καί τό κόμμα καί ό ίδιος ό πρωθυπουργός καταξεφετελίστηκαν». Τήν περασμένη εβδομάδα, ή σκηνή επαναλήφθηκε από τόν υιό. Στή Βουλή. Πανομοιότητα.

Μαυρίλα. Γκρινιάζουν γιά τήν άκρίβεια. Καί τή φτώχεια τών Έλλήνων. Ή άντιπολίτευση. Τά κανάλια τής. Κάτω από τό όριο τής φτώχειας πάνω από τό 20% τών Έλλήνων. Ή άντιγκρινία μου. Είμαστε όλοι βολεμένοι. Κανένας μας δέν θέλει άλλαγές. Άπλως θέλουμε περισσότερο από αυτό πού έχουμε. Μέ, όσον είναι δυνατό, μικρότερον κόπο καί προσπάθεια. Άς δούμε γιά μιά στιγμή πού βρισκόμαστε. Είμαστε στήν 24η θέση στήν παγκόσμια κατάταξη ποιότητας ζωής. Μέ κριτήριο τόν δείκτη ανθρώπινης ανάπτυξεως του ΟΗΕ. Μεταξύ 175 μελών του. Δύο θέσεις κάτω από τή Γερμανία. Βαθμολογία μας 0,926. Τών Γερμανών 0,935. Στους έκατό, 81 έχουμε ιδιόκτητη κατοικία. Έβδομοι σέ ποσοστό έγγεγραμμένων σέ ιδρύματα τριτοβάθμιας εκπαιδεύσεως. Είκοστοί σέ μακροδιότητα. Δέκατοι τρίτοι σέ παιδική υγεία. Πρώτοι φουμαδόροι. Μας κατατάσσουν πάνω από τή Γερμανία, τήν Ίταλία, τις ΗΠΑ μέ κριτήριο ένα δείκτη περιβαλλοντικής επιδόσεως (τών πανεπιστημίων Yale καί Columbia). Ένώ μέ κριτήριο εισοδήματος σέ ίσοτιμία αγοραστικής δυνάμεως μας κατατάσσουν μεταξύ Γαλλίας, Γερμανίας, Ίταλίας.

Οί εκτιμήσεις αυτές επιβεβαιώνονται στήν πράξη. Είς πείσμα τών κλαυθμυρισμών. Τεκμήρια. Οί Έλληνες αγοράζουν όσο ποτέ άλλοτε. Άπό πανάκριβα έως φτηνά. Τό 2007 αγοράστηκαν 279.794 καινούργια ΙΧ αυτοκίνητα, 4,5% περισσότερα από τό 2006. Άπό αυτά τό 60% σουπερ μίνι καί μικρομεσαίας κατηγορίας. Προφανώς από φτωχούς. Δέν πάει ή βενζίνα όσο θέλει επάνω! Ή χρήση τών ΙΧ αύξάνεται μαζί τής. Κατάλυση τών νόμων τής οικονομικής έπιστήμης.

Καταχείμωνο στό Ληξούρι. Όλημερίς. Δευτέρα έως Σάββατο. Καί μερικές ώρες τήν Κυριακή. Ούρες στά ταμεία του σουπερ μάρκετ. Μόνο οί ντόπιοι. Ό,τι επιθυμήςει ή καρδιά σου. Έφτά μάρκες παιτ ούίσκι. Ή τοπική οικονομική παραγωγή άσήμαντη. Μυστήριο. Τά καφενεία άνοιχτά από τό πρωί. Ή χώρα μας πρέπει νά έχει τόν μεγαλύτερο κατά κεφαλή αριθμό δημόσιων καρεκλών, πολυθρονών κ.ο.κ. Γιά νά καθόμαστε. Νά κουβεντιάσουμε. Νά τρώμε. Νά πίνουμε. Νά φουμάρουμε. Dolce far niente.

Λίγοι είναι άναίσθητοι μπροστά στή φτώχεια. Άλλο όμως ή εκμετάλλευση. Πολιτική ή όποιαδήποτε. Δέν υπάρχει στήν χώρα μας ή κατάσταση δραματικής φτώχειας πού υπάρχει άλλοι. Άς μήν υπερβάλλουμε λοιπόν. Άς προσπαθήσουμε νά συνεννοηθούμε μέ νηφάλια γλώσσα. Άς χαρούμε αυτά πού έχουμε. Αύτά πού μάς δίνει τό καπιταλιστικό μισοφιλελεύθερο σύστημά μας. Ή έλλιπής δημοκρατία μας. Άπό τήν ίδια περίπου άφετηρία έξεκινήσαμε εδώ καί 50-60 χρόνια μέ όλους τούς γείτονες. Πού είναι σήμερα Άλβανοί, Βούλγαροι, Ρουμάνοι; Πού είμαστε έμεις! Μέ τήν Κούβα. Τό δράμα τών άριστερών. Του κ. Παπανδρέου. «Έπ' έσχάτων». Πού λόγω δημοσκοπήσεων έχει χάσει τήν ψυχραιμία του. Τό δράμα του κράτους «μπαμπάς καί μαμά». Έκει σήμερα τό μέσο μηνιαίο εισόδημα του έργατή είναι ίσότιμο μέ 11,50 ευρώ. Έδώ τό κατώτατο αντίστοιχο ποσό είναι πάνω από 600 ευρώ. Άς αφήσουμε λοιπόν τις ύποκρισιες.

Άλλο είναι τό πρόβλημά μας. Ός πότε; Άν θέλουμε νά διατηρήσουμε αυτό πού έχουμε (...καί τή σύνταξη), πρέπει νά μάθουμε από τήν άρχή τί σημαίνει δουλειά. Νά ξαναρχίσουμε νά δουλεύουμε. Όχι σκληρά όπως οί πατεράδες μας στά χωράφια καί στίς φάμπρικες. Δέν νοείται όμως νά είσαι εικοσάρης καί νά ρυθμίζεις τή ζωή σου μέ τό τί σύνταξη θά πάρεις σέ σαράντα χρόνια. Νά αποβάλουμε τή νοοτροπία του «έδεσα τόν γάϊδαρό μου». Νά βάλλουμε τό μυαλό μας νά δουλέψει. Νά δημιουργήσει. Νά άναζητήσει. Νά τολμήσει. Νά κυνηγήσει ιδέες πού μάς ξεγλιστρούν. Νά δούμε τή ζωή λίγο σάν περιπέτεια.

Άς αφήσουμε τόν μικρό Τσίπρα καί τόν Γιώργο νά ήγηθούν τής άνταρσίας. Ύπέρ τής άκνησίας. Τόν είδατε (τόν Γιώργο) μέ ύψωμένη τή γροθιά («έμπρός τής γής οί κολασμένοι...»). Τί κάνει ό άνθρωπος γιά νά βγάλει τό ψωμάκι του!; Πίσω από τό πανό τής ΓΣΕΕ καί τής ΑΔΕΔΥ γιά τό Άσφαλιστικό. Πλαισιώνεται από τρεις χαριτόβρυτες κυρίες. Φωτογραφικές μαρτυρίες. Τών δύο τά χέρια κατ' εύθειαν από τή μανικιορίστια. Κατακόκκινα θαμμένα νύχια. Θα περίμενε κανείς ροζιασμένα χέρια από τή δουλειά νά βαστάνε τό πανό. Ή άλλη ξεκαρδιομένη στό γέλια. Άριστέρα του οί κύριοι Παναγόπουλος καί Παπασπύρος. Άχαροι. Συγκρινόμενοι. Φαντάζονται πώς επιτίθενται κατά τών χειμερινών άνακτόρων στό Πέτρογκραντ; Ένώ άπλως διασκεδάζουν. Σπάνε πλάκα. Ύπό τήν προστασία τής ΕΛΑΣ. Καί έμεις μαζί τους. Ξέρουν καί ξέρουμε πώς ή Κυβέρνηση δέν μπορεί νά κάμει πίσω.